

L'avortament: qui és partidari de què?

La segona part del títol d'aquest escrit l'hem manllevat del títol d'un article d'opinió de Manuel de Pedrolo. En aquell article de l'any 1983 —publicat per l'editorial El Jonc a *Cal protestar fins i tot quan no serveix de res*— Pedrolo ja parlava de l'avortament.

L'avortament ha de ser considerat un dret, un dret social com qualsevol altre. Els partidaris del dret a l'avortament no som pas partidaris de l'avortament, sinó del dret a decidir —tan anomenat avui en l'àmbit nacional— que cada persona ha de tenir alhora d'actuar sobre la seva vida present i futura. Una dona ha de poder decidir si vol tenir fills o no. I ho ha de fer en llibertat, sense que la legislació penal —en aquest cas, espanyola— la hi prengui. Els partidaris del dret a l'avortament defensem el dret a decidir de cada dona. No és pas estrany, però, que aquells que no defensem el dret d'autodeterminació del poble català tampoc defensin el dret al propi cos. Els que fan servir la llei —la seva llei— per a prohibir i el poder per a imposar. Sovint mitjançant la mala fe, atès que ens acusen de ser defensors de l'avortament; i ja hem explicat un poc més amunt de què som partidaris. Ells mateixos, a més, es vanten de defensar la vida —«pel dret a la vida», diuen—, però massa sovint no clamen contra tantes i tantes injustícies que aquí o arreu maten persones. No cal anar gaire més lluny de Ceuta.

Els partidaris del dret a l'avortament no pretenem fer avortar ningú, mentre que ells sí que pretenen que tothom actuï segons el seu dogma i la seva moral. Pretenen imposar i imposen. No volen que ningú decideixi per ell mateix. O el que és el mateix: que si s'inclina per allò que la moral del legislador no accepta, la llei consideri la persona una delinqüent.

CUP de Tàrraga